

אלוף תל אביב
ל יואל

משה שרת

משה שרת היה ידוע כאינטליגנט וג'נטלמן. בנוסף לידיעת הערבית השוטפת שלו, ידע היטב גם שפות אחרות. מקורביו מספרים שהתביישו לדבר ביניהם בשפות זרות שמא יטעו. אלא שדאגתו האמיתית של שרת היתה לעברית. הוא חידש מילים בלי סוף. המציא מילים כמו מנחת, שגיר, ציד, נחת, פחות, לוויין, תוואי, נזיל ועוד. כשהיה לו זמן, חטא גם בתרגום שירים. גם יריביו הפוליטיים המושבעים העריכו את חוכמתו ואת האינטליגנציה שלו. שרת, בנוסף להיותו פוליטיקאי וראש ממשלה, היה איש תרבות אמיתי.

משה שרת, ראש הממשלה השני של ישראל, היה ידוע גם כפרפקציוניסט. לא פעם, יכול היה להעיר בזעם לאנשיו באמצע דיון על מזכר מדיני חשוב, שהנקודה במשפט לא עומדת במקום הנכון, או שהעברית משובשת. זלמן ארן אמר עליו פעם: "אני אולי פסיכופת, אבל שרת פסיקופת. הוא יכול להיהרג על הפסיק."

ראשי ממשלות נתפשים בציבור כאנשים חזקים, לוחמים שתמיד יודעים מה הם רוצים מעצמם ומסביבתם. האמת, כמובן, קצת פחות זוהרת. על כל ראשי הממשלות עוברים לילות קשים ללא שינה. משה שרת, למשל, כתב ביומניו על לילות שלמים של נודי שינה שנבעו ממחשבות. הוא המשיך וסיפר על רצונו לרצות את כולם ולתת לכל אחד את מבוקשו, דבר שבדרך כלל לא מצליח בפוליטיקה. שרת איננו היחיד. הדימוי הזהר והבטוח של ראשי הממשלות מתנפץ בדרך כלל ברגעים האינטימיים. בבית, עם המשפחה, או בלילה מעל הכרית.

לא יאומן כי יסופר: כשבן גוריון הדיח את משה שרת מכהונתו כשר, הציגו חבריו של שרת להתארגן למענו ולעודר מהומות כדי לבטל את ההדחה. שרת סירב. כמה שנים אחר-כך, כשבן גוריון הדיח את פנחס לבון מכהונתו כמזכיר ההסתדרות, על רקע פרשת לבון, נשא שרת את נס המרד בבן גוריון ונלחם בו ככל יכולתו כדי להחזיר ללבון את משרתו. שאלו את שרת מדוע הוא לא נלחם עבור עצמו ולא הניח לאחרים להילחם עבורו, ולעומת זאת הפך עולמות בעניין הקשור ללבון. הסביב להם שרת שבן גוריון הוא ראש הממשלה, ולכן יש לו רשות לפטר שרים. נגד זה אין מה לעשות והשר לא יכול להתלונן. לעומת זאת, המשיך שרת, ראש ממשלה לא יכול לקבוע מי יהיה מזכיר ההסתדרות ולכן, כשבן גוריון הדיח את לבון, הוא יצא לעזרתו.